

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Плевен, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Христо Ст. Томов

при участието на секретаря РУМЯНА ИЛК. КОНОВА
като разгледа докладваното от Христо Ст. Томов Гражданско дело №
20214430105568 по описа за 2021 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл. 422 във вр. с чл. 415 от ГПК.

Постъпила е искова молба от „***“ ЕАД гр. П. против ИВ. ПЛ. П. от с. гр. В молбата се твърди, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответника и е било образувано ч. гр. дело № ***/ 2021 год. по описа на Плевенския районен съд. Твърди се, че срещу издадената заповед за изпълнение постъпило възражение от длъжника, поради което съдът е указал на ищеца, че може в едномесечен срок да предяви иск за вземането си. Твърди се, че паричното вземане срещу ответника е за сумата от 7 494, 40 лв., от която 2 810, 40 лв. представляващи обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220 ал. 1 от КТ в размер на три брутни работни заплати за периода от *** год. до 05. 02. 2020 год., и 4 684, 00 лв. представляващи обезщетение /неустойка/ съгласно чл. 7 от договор за специализация, повишаване на квалификацията и преквалификация с дата 13. 10. 2014 год. Твърди се, че до момента задълженията на ответника не са изпълнени, което поражда правния интерес

на ищеца от предявяването на настоящия иск. В заключение ищецът моли съда да признае за установено вземането му срещу ответника за процесните суми и му присъди направените деловодни разноси.

С определение от 22. 12. 2021 год. съдът е допуснал изменение на предявения установителен иск по чл. 422 от ГПК като размерът на същия е намален от 7 494, 40 лв. на 3 677, 99 лв.

Ответникът ангажира становище, че исковата молба е частично основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Претенцията на ищеца намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 422 от ГПК. Налице е спор между страните относно дължимостта на вземането по издадена в полза на ищеца заповед за изпълнение по ч. гр. д. № ***/ 2021 год. по описа на Плевенския районен съд. Предявеният иск е допустим, тъй като във всички случаи, когато заповедта за изпълнение е издадена въз основа на предвиден в закона несъдебен акт /несъдебно изпълнително основание/ и е постъпило възражение от длъжника в установения двуседмичен срок, респ. заповедта е връчена при условията на чл. 47 ал. 5 от ГПК, заявителят /кредиторът/ разполага с възможността да реализира правата си, предявявайки претенцията по чл. 422 от ГПК.

По делото е безспорно, че на *** год. между ищеца „****“ ЕАД и ответника ИВ. ПЛ. П. е бил сключен трудов договор № ***, по силата на който ответникът е приел да изпълнява длъжността „****“. Съгласно чл. 8 срокът на предизвестие при прекратяване на трудовия договор е еднакъв и за двете страни, съгласно чл. 326 от КТ и КТД. Безспорно по делото е, че на 13. 10. 2014 год. между страните е бил сключен договор за специализация, повишаване на квалификацията и преквалификация. Съгласно чл. 6 от договора на основание чл. 234 ал. 3 т. 1 от КТ служителят се задължава да работи при работодателя не по- малко от 5 години след завършване на образованието или придобиване на специалност, а съгласно чл. 7 при прекратяване на трудовия договор по инициатива на служителя преди изтичане на петгодишния срок същият дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от пет месеца, изчислено

към датата на прекратяване на договора. Безспорно по делото е, че след изтичане на срока на специализацията ответникът е получил свидетелство за призната специалност по „****“ № ***/ *** год. Безспорно е също така, че на основание подадено от ответника заявление вх. № ***/ *** год. и съгласно чл. 326 ал. 1 от КТ работодателят е издал заповед № ***/ *** год., с която трудовото правоотношение между страните е било прекратено, считано от *** год.

При тези безспорни обстоятелства се налагат следните правни изводи:

По иска, касаещ вземането за обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220 ал. 1 от КТ.

В отговора на исковата молба ответникът не е оспорил фактът, че уговорения между страните в чл. 8 от трудов договор № ***/ *** год. срок за предизвестие при прекратяване на договора е тримесечен, като това е съобразено с действащия към този момент в ищцовото дружество колективен трудов договор. Възражения в тази насока не са направени и в хода на съдебното дирене. Едва с депозираната след приключването на съдебните прения писмена защита пълномощникът на ответника е повдигнал въпроса кой е приложимият срок за предизвестие в настоящия случай- едномесечен или тримесечен. Съдът счита, че това оспорване не следва да бъде взето предвид, доколкото е несвоевременно и преклудирано /арг. от чл. 147 т. 1 от ГПК/. Същото е следвало да бъде направено било с отговора на исковата молба, било най- късно след доклада на съда по реда на чл. 146 от ГПК с оглед осигуряване възможност на ищеца да сочи и допълнителни доказателства досежно спорното обстоятелство. Пропускът на ответника в рамките на предвидените от закона срокове да изчерпи възраженията си срещу иска и да посочи обстоятелствата, които оспорва, не следва да се приравнява на непълно доказване на твърденията на насрещната страна. Съобразявайки гореизложеното, съдът приема, че дължимото се от ответника обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220 ал. 1 от КТ е в размер на тримесечното му брутно трудово възнаграждение. Съгласно заключението на вещото лице размерът на това обезщетение възлиза на сумата от 2 810, 40 лв., поради което предявеният иск, който е в размер на 2 191, 91 лв. следва да се уважи изцяло.

По иска, касаещ вземането за обезщетение /неустойка/ за

неизпълнение на договорно задължение.

Както се посочи и по-горе, със сключения договор за специализация, повишаване на квалификацията и преквалификация от 13. 10. 2014 год. ответникът е поел задължението да работи при работодателя не по-малко от пет години след завършване на образованието или придобиване на специалност. Поемането на такова задължение е допустимо съгласно разпоредбата на чл. 234 ал. 3 т. 1 от КТ и за неговото изпълнение се носи договорна отговорност. Възражението на процесуалния представител на ответника за недопустимост на предявения иск в тази му част не може да бъде споделено. Макар и сключеният договор от 13. 10. 2014 год. да е бил в сила за срока на специализацията, то със същия са поети задължения, които излизат извън рамките на действие на договора. Липсата на последващ придобиването на специалността трудов договор, респ. изменение на съществуващия трудов договор по чл. 237 от КТ не е основание за отпадане на отговорността на ответника за изпълнението на поетото от него задължение за работа при същия работодател за определен срок. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че по делото няма данни след получаването на свидетелството за призната специалност по „***“ ответникът да е подал молба до ищцовото дружество за сключването на нов трудов договор, отчитащ приключването на специализацията, или за изменение на съдържанието на действащия между страните трудов договор от *** год., т. е. не може да се приеме, че ответникът е бил изправната страна в договорното правоотношение.

При определянето на дължимото се обезщетение следва да се има предвид, че същото има неустоечен характер и е за предварително и глобално /форфетерно/ определена от договора парична сума, която длъжникът трябва да плати на кредитора при изпълнение на своето задължение. Тя обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от изпълнението, без да е нужно те да се доказват. Затова и възражение за прекомерност по смисъла на чл. 92 ал. 2 от ЗЗД в този случай е допустимо и такова своевременно е направено. Съобразявайки същото, ищецът е намалил претенцията си за обезщетение до границите на направените от него разходи за обучение /специализация/. Тези разходи съгласно заключението на вещото лице се изчерпват със заплатените

служебни отпуски на ответника през периода от м. май 2015 год. до м. април 2019 год., които са в общ размер на 1 486, 08 лв. и в този размер предявеният иск следва да бъде уважен. Неоснователен е доводът на ответника, че се касаело за права на служителя, а не за действително направени разходи по обучението, а и същият влиза в противоречие със съдебната практика /срв. напр. решение № 272- 2011- III г. о., в което изрично е прието, че сумата, съставляваща размера на ползвания служебен отпуск, подлежи на възстановяване на работодателя по реда на чл. 234 ал. 3 т. 2 от КТ/.

По направеното от ответника възражение за прихващане със сумата от 618, 49 лв.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прихващане на процесното вземане с неизплатените му трудови възнаграждения и лихвите върху тях. След изготвяне на заключението на вещото лице е направено уточнението, че прихващането е за сумата от общо 618, 49 лв. Така направеното възражение за прихващане е отчетено от ищеца при изменението на иска му за заплащане на обезщетение за неспазено предизвестие, като същото е намалено именно със сумата от 618, 49 лв. При тези обстоятелства възражението за прихващане следва да се отхвърли като неоснователно. В тази насока съдът съобрази, че законът не обвързва момента, в който прихващането поражда действие, с момента на извършването на изявлението по чл. 104 ал. 1 изр. 1 от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 104 ал. 2 от ЗЗД прихващането има обратно действие като двете насрещни вземания се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши, като няма значение дали се касае до прихващане с безспорно вземане или за такова със спорно вземане. Предвид тези правни положения в хипотеза, при която е осъществено прихващане на вземания и същото е намерило отражение при предявяването на иск /чрез съответното намаление на неговия размер/, поддържаното възражение за прихващане в образуваното производство следва да се отхвърли. Това следва да намери изричен израз в диспозитива на съдебното решение с оглед изискването на чл. 298 ал. 4 от ГПК.

В заключение може да се обобщи, че предявеният от „***“ ЕАД гр. П. против ИВ. ПЛ. П. положителен установителен иск по чл. 422 във вр. с чл. 415 от ГПК следва да бъде уважен изцяло за процесната сума от 3 677, 99 лв.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъдат осъдени да заплати на ищеца направените в заповедното производство деловодни разноси в размер на 85, 93 лв., както и направените в настоящото исково производство деловодни разноси в размер на 995, 93 лв., като в същите е включена държавна такса в размер, съобразен с намалението на иска.

По изложените съображения Плевенският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответника ИВ. ПЛ. П. от гр. П., ЕГН *****, че същият дължи на ищеца „***“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. П., ***, представлявано от ***, сумата от общо 3 677, 99 лв., от която 2 191, 91 лв. представляващи обезщетение по чл. 220 ал. 1 от КТ в размер на три brutни работни заплати за периода от *** год. до 05. 02. 2020 год. и 1 486, 08 лв. представляващи обезщетение /неустойка/ съгласно чл. 7 от договор за специализация, повишаване на квалификацията и преквалификация с дата 13. 10. 2014 год., ведно със законната лихва, считано от 28. 06. 2021 год. до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно направеното от ответника ИВ. ПЛ. П. от гр. П. възражение за прихващане със сумата от 618, 49 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за м. октомври и м. ноември 2019 год. и мораторни лихви върху тях.

ОСЪЖДА ИВ. ПЛ. П. от гр. П., ЕГН *****, да заплати на „***“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. П., ***, представлявано от ***, сумата от 85, 93 лв., представляваща деловодни разноси в заповедното производство, и сумата от 995, 93 лв., представляваща деловодни разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския окръжен съд в 14-дневен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____